

ANTAGONISM, --- nissm, m. 3. Motstånd (i fråga om meningsstrider).

ANTAGONIST, --- nisst, m. 3. Motståndare, vedersakare, vederdeloman (i fråga om meningsstrider).

ANTARKTISK, a. 2. Belägen gent emot nord-polen: sydpolarisk. [- arct -.]

ANTAL, n. 5. 1) Räknetalet, tillämpadt på vissa gifna föremål. *Sällskapet utgjorde ett a. af tjugu personer. De äro tio till a-et. Rätstens ledamöter voro ej till fullt a. närvarande.* — 2) Obestämd mängd. *Ett stort, ett litet a. Ett a. människor samlade sig.*

ANTASTA, v. a. 1. Angripa (med yttre våldsamheter, men isynnerhet med beskyllningar, tillmälen, påståenden, fördringar, frågor, antingen genom ord eller skrift). *Han a-de honom på öppen gata och utskälde honom inför allt folket. Blifva a-d af tiggare, af polisbetjenter, af björnar. A. ens heder, ens goda namn och rykte. A. en sats, bestrida, söka vederlägga den.* — *Syn.* Se *Anfalla*.

ANTASTANDE, n. 4. Handlingen, då man antastar.

ANTECENDENTIA, -- sedä nntsia, n. pl. (latin) Föregående lif, handlingsätt. Föregående.

ANTECKNA, v. a. 1. Teckna till minnes (isynnerhet strödda drag, omständigheter, partier, utgiftsposter, ställen i en bok, i ett tal, o. s. v.). *Jag har a-t dessa verser på mitt plån. Jag skall a., hvad ni påminner mig om. A. de frånvarande af ett sällskap. A. sig på en subskriptionslista. Låta a. sig till en bal, till ett spektakel. A. till protokollet, införa i protokollet.* — *Syn.* Annotera, Uppskrifva, Uppteckna.

ANTECKNANDE, n. 4. Handlingen, då man antecknar.

ANTECKNING, f. 2. 1) Se *Antecknande*. *A-en af alla dessa utdrag har kostat mig mycket arbete. Efter skedd a. sammankallas alla till bolagsstämma.* 2) Hvad som blifvit antecknad (med afseende på innehållet). *Hans efterlemnade a-ar i naturalhistorien äro af mycket värde.* — *Ss. A-sbok, -sklad, -slista.*

ANTEDATERA, v. a. 1. På bref eller handling sätta äldre datum, än det rätta. *Fördatera.* — *Antedaterande, n. 4.*

ANTEDATERING, f. 2. 1) Handlingen, då man antedaterar. — 2) Äldre datum på bref eller skrift, än det rätta.

ANTEDILUVIANSK, a. 2. Som varit till, funnits före syndafloden. *Förflodig. A-a djur, växter.*

ANTENNER, -tänn-, m. pl. 3. (nat. hist.) Känselhorn (spröten) hos insekter.

ANTHRACIT, antrasit, m. 3. (mineral.) En svart, metalliskt glänsande, i brottet musslig stenart, som blott består af kol. Kallas äfven Kolblende.

ANTEPENULTIMA, --- null --, f. 1. Tredje stafvelsen ifrån slutet af ett ord.

ANTICIPERA, v. a. o. n. 1. På förhand upptaga (skatter, inkomster, afgifter); göra, njuta, emottaga något före den rätta tiden. *A. på sin lön, uppbara en del af sin lön i förväg.* — *Anticipering, n. 4.* o. *Anticipering, f. 2.*

ANTIDOT, -- ät, m. 3. Motgift.

ANTIFLOGISTISK, a. 2. (kem.) 1) Benämning på den hufvudsigt, som förkastar läran om phlogiston. — 2) (läk.) Som motverkar inflammation. [- - phlog --.]

ANTIK, antikt, a. 2. Som tillhör eller liknar

den gamla grekiska eller romerska konstens alster; i forntidens smak och anda. *A. staty, vas. A-t mynt.* Motsatser: Modern, Romantisk. — S. m. (alltid i bestämd form) 1) De arbeten i målningskonst, bildhuggeri och byggnadskonst, som utfördes i de gamla Grekernes och Romarnes tid. — 2) (i inskränkt mening) Hvad man känner förträffligast af längst förlutna århundradens ännu återstående konststycken. — 3) Konstverk ifrån forntiden.

ANTIKRIST, äntkrist o. antkrist, m. 3. 1) (i allm.) Fiende till Christi lära. — 2) En bedragare, som, enligt äldre tiders föreställningar, troddes komma att uppträda kort före Christi tillkommelse och införa en religion, motsatt till den kristna. *Nero, Mohammed och, i 14-de århundradet, Påven, ansågos af sina samtida för A-er.* Kristhatare, Kristfiende. [Antichrist.]

ANTIKRISTISK, a. 2. Fiendtlig emot Christi lära. Motkristlig. [- - chri -.]

ANTIKRITIK, --- ik, f. 3. Motkritik, motgranskning.

ANTILOP, anttilöp, m. 3. (nat. hist.) Idislande däggdjur, till växten likt ett rådjur eller en hjort, ytterst skyggt och snabbfotadt, med runda, i allmänhet släta horn, kort och slätt hår. Arter deraf äro Alpetgen, Gasellen, Dverrgasellen, m. fl.

ANTIMONIUM, -- mö --, n. 3. ell. **ANTIMON**, -- ön, m. 3. En elektro-negativ metall, silfverhvit, kristallinisk, spröd, lättsmält, flygtig, som tillsammans med bly begagnas till gjutning af boktryckarstilar, samt åtskilliga metall-legeringar, särdeles så kallad Pewter. Begagnas i medicinen, och utgör hufvudbeståndsdelen i kräksalt samt Kermes. — Malmen, hvarur den afskiljes, kallas *Antimonmalm, Antimonglans, Svafvelantimon*; skild ifrån gångarten kallas malmen Rå spetsglans eller Spetsglans.

ANTIMONIALISK, a. 2. (farm.) Som håller antimon.

ANTINGEN, konj. Inleder den första af tvenne eller flera villkorliga satsar, hvarefter den eller de följande börjas med *Eller. A. han går, eller står, eller ligger. A. han vinner eller tappar. A. han vill eller icke. A. den ene eller den andre.* — *Syn.* Vare sig — eller —, Ettdera — eller —.

ANTINOMI, -- nämí, f. 3. (vetensk.) Tvenne lagars eller tvenne förnuftsgrunders stridighet sins emellan. [- - - ie.]

ANTIPATI, --- tí, f. 3. En i naturen grundad, ofrivillig motvilja för person eller sak. Brukas både om människor och djur. *Han har a. för henne, för läsning. Det råder a. dem emellan.* Motsats *Sympati*. [- - - thi, - - - thie.]

ANTIPATETISK, a. 2. (föga brukl.) Som väcker ofrivillig motvilja.

ANTIPOD, -- på'd, m. 3. Benämning på de jordens invånare, som vända sina fötter midt emot hvarandra. — 2) (fig.) Person, som är af rakt motsatta åsigt med en annan. [- - pode.]

ANTIPODISK, antipå'dissk, a. 2. Boende eller belägen midt emot, på andra sidan af jordklotet.

ANTIQUA, anttikva, a. oböjl. o. s. f. *A. stil* ell. blott *A.*, latinsk bokstil. Motsatsen är *Fraktur*, svensk ell. tysk stil.

ANTIQUARIE, -- kvá --, m. 3. Fornforskare. [- - qua --.]

ANTIQUARISK, a. 2. Som angår eller har att göra med fornforskningen eller antiqviteterna. *A. term. A. bokhandel*, der uppskurna och bru-